

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/29/2014
Identifikačné číslo spisu:	1102899807
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1102899807.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: PAROPLYN HOLDINGS LIMITED, so sídlom Agias Fylaxeos & Polygnostou, 212 C&I CENTER BUILDING, 2nd floor, 3082, Limassol, Cyprus, Cyperská republika, registrovaná Ministerstvom obchodu, priemyslu a cestovného ruchu, Oddelením registrátora spoločnosti a konkurzného správcu, registračné číslo: HE 113741 (predtým PPC Energy Group s. r. o., so sídlom Magnetová 12, 831 04 Bratislava, IČO: 35 696 168), zast. Advokátska kancelária Škubla & Partneri s. r. o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154, proti žalovanému: Bratislavská teplárenská, a. s., so sídlom Bajkalská 21/A, 829 05 Bratislava, IČO: 35 823 542, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 2851/B, zastúpeného SLOV-LEGAL s. r. o., so sídlom Dobrovičova 16, 811 09 Bratislava, IČO: 36 863 157, o zaplatenie 954 437,28 Eur s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/97/2002 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2013 č. k. 3Cob/307/2013-1473, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2013 č. k. 3Cob/307/2013-1473 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 21. novembra 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 21. novembra 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 28 753 377,35 Sk a úrok z omeškania vo výške 15 % ročne, zo sumy 10 322 642,94 Sk za obdobie od 16. 02. 2002 do zaplatenia, zo sumy 67 851 289 Sk za obdobie od 16. 02. 2002 do 27. 03. 2002, zo sumy 1 960 Sk za obdobie od 16. 02. 2002 do 30. 08. 2002, zo sumy 147 688,34 Sk za obdobie od 16. 02. 2002 do 30. 08. 2002, zo sumy 7 872 445,10 Sk za obdobie od 16.02.2002 do 12. 12. 2002, zo sumy 400 869,70 Sk za obdobie od 16. 02. 2002 do 20. 01. 2003, zo sumy 6 651 268,06 Sk za obdobie od 19. 03. 2002 do zaplatenia, zo sumy 40 590 698 Sk za obdobie od 19. 03. 2002 do 27. 03. 2002, zo sumy 11 166,35 Sk za obdobie od 19. 03. 2002 do 30. 08. 2002, zo sumy 4 732 960,40 Sk za obdobie od 19. 03. 2002 do 20. 01. 2003, zo sumy 247 038,67 Sk za obdobie od 28. 03. 2002 do zaplatenia, zo sumy 37 486,90 Sk za obdobie od 28. 03. 2002 do 20. 01. 2003, zo sumy 6 262 913,05 Sk za obdobie od 18. 04. 2002 do zaplatenia, zo sumy 35 500 485,70 Sk

za obdobie od 18. 04. 2002 do 03. 05. 2002, zo sumy 17 811,69 Sk za obdobie od 18. 04. 2002 do 30. 08. 2002, zo sumy 4 457 341,60 Sk za obdobie od 18. 04. 2002 do 20. 01. 2003, zo sumy 5 269 514,50 Sk za obdobie od 17. 05. 2002 do zaplata, zo sumy 929 447,90 Sk za obdobie od 17. 05. 2002 do 24. 05. 2002, zo sumy 31 228 822,10 Sk za obdobie od 17. 05. 2002 do 03. 06. 2002, zo sumy 10 621,65 Sk za obdobie od 17. 05. 2002 do 30. 08. 2002, zo sumy 3 749 899,20 Sk za obdobie od 17. 05. 2002 do 20. 01. 2003. Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 600 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 762 278,81 Sk.

V odôvodnení uviedol, že v prvom rade sa zaoberal otázkou vecnej legitímácie účastníkov vo vzťahu k predmetu konania. Podľa § 59 ods. 4 Obchodného zákonníka, ak sa vkladá podnik alebo jeho časť, použijú sa vo vzťahu k prechodu práv a povinností primerane ustanovenia o zmluve o predaji podniku. Podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje. Predmetom vkladu do základného imania žalobcu bol podnik PPC, a. s. ako celok, a teda na žalobcu prešli aj všetky práva a záväzky PPC, a. s. z obchodných vzťahov, vrátane vzťahov založených zmluvou.

Právne nástupníctvo žalovaného do práv a povinností ZEZ, š. p. zo Zmluvy uvádzal žalobca z titulu zákonného prechodu v rámci transformácie ZEZ, š. p. na nástupnícke akciové spoločnosti v procese podľa zákona č. 92/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodujúcom čase. Súd zistil na základe vykonaného dokazovania, že predmetom privatizácie formou vkladu majetku do novozaloženej akciovej spoločnosti žalovaného na základe príslušného privatizačného projektu, privatizačného rozhodnutia vlády SR a zakladateľskej listiny žalovaného bol súbor majetku bývalého ZEZ, š. p. slúžiaceho na výrobu, výkup a rozvod tepla v Bratislave, vrátane nehnuteľností, odberných a rozvodných zariadení, na ktoré sa nutne viaže plnenie predmetu Zmluvy. Uvedené majetkovoprávne vymedzenie svojho postavenia nepoprel ani žalovaný. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. s vlastníckym právom k privatizovanému majetku zo zákona prechádzajú na nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, vrátane neznámych. Podľa názoru súdu prvého stupňa práva a záväzky zo Zmluvy bezprostredne súvisia s privatizovaným majetkom, ktorý nadobudol žalovaný a preto považuje žalovaného za právneho nástupcu do práv a záväzkov ZEZ, š. p. zo Zmluvy.

Súd prvého stupňa kvalifikoval Zmluvu ako kúpnu zmluvu podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka.

Podľa § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka sa kúpnu zmluvou predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hneuteľnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu. V súlade s ustáleným názorom odbornej literatúry a súdnej praxe sa za vec v právnom zmysle považujú aj fyzikálne prírodné sily (energie), ktoré sú ovládateľné a slúžia ľudským potrebám. Teplo (tepelná energia) je teda jasným a určitým spôsobom definovaný predmet kúpnej zmluvy (tovar). Súd sa domnieval, že špecifikácia média, na ktoré má byť teplo pri jeho dodávke viazané (para, horúca voda), nie je otázkou, ktorá by musela byť bezpodmienečne stranami dohodnutá ako podstatná časť kúpnej zmluvy, ale sa jedná o určenie vyhotovenia tovaru, resp. jeho vybavenia na prepravu v zmysle § 420 ods. 2 resp. 4 Obchodného zákonníka, ktorého absenciu v zmluve nahrádzajú subsidiárne ustanovenia právnej úpravy. Funkčnosť tohto modelu preukazuje praktická stránka uplatňovania obchodných vzťahov medzi stranami Zmluvy.

Súd prvého stupňa neprisvedčil argumentácii žalovaného, že Zmluva predstavuje osobitný zmluvný typ podľa § 32 Zákona o energetike. Na rozdiel od žalovaného, v súlade s výkladom ÚS SR (nález sp. zn. III ÚS 311/07) a Najvyšší súd Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 6Obdo/32/2008) sa súd domnieva, že postavenie odberateľa tepla v určitom obchodnom vzťahu, ako tzv. priameho odberateľa, je dôležitým pojmovým znakom zmluvného typu podľa § 32 Zákona o energetike. V zmysle § 32 a nadväzujúcich legálnych definícií pojmov v § 31 Zákona o energetike, ako to potvrdili aj právne závery, Ústavný súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie citovaných rozhodnutiach, možno vyčleniť tri definíčné znaky priameho odberateľa: a) odber prostredníctvom zriadenej tepelnej prípojky, b) odberné miesto a odberné tepelné zariadenie nachádzajúce sa na sekundárnej strane sústavy tepelných zariadení za odovzdávajúcou stanicou tepla a c) rozpočítavanie tepla konečných spotrebiteľom. Žalobca

popieral skutkové naplnenie týchto znakov u žalovaného resp. jeho právneho predchodcu (ZEZ, š. p.), pričom žalovaný v tomto smere neunesol ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno. Naopak, z dôkazov predložených žalobcom vyplýva, že prinajmenšom znaky sub a) a b) nie sú splnené.

Otázka právnej kvalifikácie Zmluvy zahŕňa aj posúdenie, či sa jedná o priamu realizačnú zmluvu, na základe ktorej sú si strany oprávnené a povinné poskytovať dojednané plnenia alebo o určitú formu prípravnej zmluvy, ktorá vyžaduje ešte uzavretie ďalších dojednaní (ročných zmlúv podľa čl. 2 Zmluvy) na to, aby vznikli platné a účinné záväzky medzi stranami týkajúce sa dodávky tepla a úhrady kúpnej ceny. Skutočnosť, že strany označili Zmluvu legislatívnou skratkou Rámcová zmluva ešte nič nenasvedčuje o skutočnej právnej povahe Zmluvy, odhliadnuc navyše od faktu, že pojem rámcová zmluva nemá ustálený a špecifický právny význam a od prípadu k prípadu môže predstavovať rôzne právne konštrukcie. Súd predovšetkým vychádzal z jednoznačného vymedzenia predmetu Zmluvy v bode 1.1, kde sa uvádza, že jej predmetom je samotný predaj a nákup tepla, a to už za podmienok dohodnutých v tejto Zmluve, a nie napríklad uzatváranie následných realizačných zmlúv o dodávke tepla. Zmluva slúžila v zmysle bodu iv) preambuly a bodu 8.2 Zmluvy práve na nahradenie predchádzajúcej zmluvy o budúcej zmluve. Na základné ustanovenie bodu 1.1 nadväzuje bod 5.1 Zmluvy zreteľným zakotvením priamych záväzkov na predaj a nákup, resp. dodávku a odber tepla, v dohodnutom množstve. Výška kúpnej ceny resp. spôsob jej určenia je upravený v čl. 4 bodu s) s prílohou č. 1 Zmluvy. Ročné zmluvy majú podľa názoru súdu prvého stupňa povahu odloženej dohody o nepodstatných častiach zmluvy podľa § 270 ods. 1 Obchodného zákonníka. Strany súčasne formulovaním bodu 8.1 Zmluvy vo fáze prípravy Zmluvy a následne pristúpením k jej podpisu dňa 10. 11. 1999 výslovne a nepochybne vyjadrili svoju vôľu, aby platnosť zmluvy nebola viazaná na ďalšie podmienky, t. j. ani na dosiahnutie dohody o otázkach vyhradených pre ročné zmluvy, a nastúpila už okamihom jej uzavretia (podpisu).

Zmluva podľa názoru súdu prvého stupňa obsahuje všetky podstatné časti kúpnej zmluvy v zmysle § 409 Obchodného zákonníka, jej predmet neodporuje zákonu, ani ho neobchádza, je dojednaný dostatočne určito a zrozumiteľne. V otázkach priamo neupravených v Zmluve, ročných zmluvách a osobitných, najmä odvetvových predpisoch z oblasti energetiky, sa použije subsidiárna úprava obchodno a občianskoprávných predpisov. Zmluva nadobudla platnosť jej uzavretím a účinnosť dňa 22. 11. 1999 a nebola ukončená pred koncom apríla 2002, t. j. pred uplynutím času rozhodujúceho pre vznik nárokov uplatnených žalobou. Zmluva poskytuje právny základ nárokom uplatnených žalobou.

Pokiaľ ide o výšku nárokov uplatnených žalobou, súd prvého stupňa dospel k záveru, že tieto sú uplatnené v správnej výške, v súlade so Zmluvou, zodpovedajú dodaným množstvám tepla a stavu priebežných čiastkových úhrad zo strany žalovaného, nie sú v rozpore s rozhodnutím príslušného orgánu o regulácii ceny tepla dodávaného zo strany žalobcu a sú aj v súlade s právnou úpravou o cenách (§ 3 ods. 3 zákona č. 18/1996 Z. z.) a DPH, pokiaľ ide o aplikáciu príslušnej sadzby DPH nad rámec ceny dohodnutej Zmluvou. Splatnosť pohľadávok určil žalobca výzvou na plnenie v lehote uvedenej vo faktúrach v súlade s § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Vzhľadom na vykonané závery o správnosti výpočtu zmluvnej ceny zo strany žalobcu za roky 2001 a 2002 sa súd bližšie nezaoberal posudzovaním skutočností týkajúcich sa procesnej kompenzačnej obrany uplatnenej žalovaným v podaní doručenom dňa 06. 07. 2005, ktorá spočívala v započítaní údajných pohľadávok žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré mali vzniknúť práve úhradou kúpnej ceny nad rámec Zmluvy v dôsledku nesprávnych výpočtových postupov žalobcu pri fakturácii ceny tepla za roky 2001 a 2002. Uvedené pohľadávky žalovaného nemohli za zistených okolností (správnosť výpočtu kúpnej ceny žalobcom) platne vzniknúť a tak nie sú spôsobilým predmetom procesnej obrany v zmysle § 98 Občianskeho súdneho poriadku.

V nadväznosti na prechodné ustanovenie § 763a je pre uplatnenie nárokov zo zodpovednosti za porušenie záväzkov zo zmlúv uzavretých pred 01. 02. 2003 rozhodujúca dovtedajšia právna úprava - pre úrok z omeškania ako príslušenstvo žalovaných pohľadávok je rozhodujúca právna úprava § 369 spolu s § 502 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. 01. 2003, podľa ktorej sa v prípade absencie

dohody o výške úroku z omeškania použije úrok vo výške o 1 % presahujúcej úrokovú sadzbu určenú obdobne podľa § 502, t. j. sadzbu vo výške obvyklých úrokov požadovaných za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Žalovaný preukázal primeranú (obvyklú) úroveň úrokových sadzieb za bankové úvery v rozhodujúcom čase štatistickým prehľadom vydaným NBS, ktorý potvrdzuje oprávnenosť uplatnenej výšky úroku z omeškania. Výšku nároku odvodil súd prvého stupňa zo zistených lehôt splatnosti žalovaných pohľadávok a dátumov jednotlivých čiastkových úhrad žalovaných pohľadávok.

Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa žalobe vyhovel a o trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcej zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 600 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 2 762 278,81 Sk.

Krajský súd v Bratislave rozhodujúc o odvolaní žalovaného rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 21. novembra 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766 potvrdil. Súčasne uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v sume 28 783,24 Eur.

Odvolací súd vo svojom rozsudku uviedol, že po vykonanom dokazovaní súdom prvého stupňa v zmysle § 213 ods. 6 O. s. p. a predložení veci na rozhodnutie o odvolaní prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O. s. p. a po vykonanom dokazovaní a oboznámení (čítaní) dôkazov predložených v konaní pred súdom prvého stupňa i pred odvolacím súdom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. Podstatnými otázkami pre posúdenie dôvodnosti odvolania boli:

- či žalovaný je právnym nástupcom š. p. Západoslovenské energetické závody Bratislava (ďalej len ZEZ š. p.),
- či má postavenie priameho odberateľa,
- aký zmluvný typ je zmluva zo dňa 10. novembra 1999 o dodávke a odbere tepla a z toho vyplývajúci výpočet ceny,
- započítacia námietka žalovaného.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný je právnym nástupcom ZEZ, š. p. v predmetnej veci.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že predmetom privatizácie formou vkladom majetku do novozaloženej akciovnej spoločnosti žalovaného na základe príslušného privatizačného projektu a privatizačného rozhodnutia vlády SR, bol súbor majetku bývalého ZEZ, š. p. slúžiaceho na výrobu, výkup a rozvod tepla v Bratislave, vrátane nehnuteľností a odberných a rozvodných zariadení. Súd zistil, že teplárenské zariadenia slúžiace na výrobu a rozvod tepla v Bratislave (špecifikované v privatizačnom projekte ako nehnuteľnosti) prešli na žalovaného na základe bodu D.2 privatizačného projektu č. 2263 podniku ZEZ, š. p., schváleného na základe privatizačného rozhodnutia vlády SR č. 569/2001 z 20. 06. 2001 v spojitosti s rozhodnutím Fondu národného majetku SR o založení nástupníckych spoločností a vložení časti podniku do základného imania žalovaného. Prechod práv a záväzkov v procese privatizácie upravovalo ust. § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., podľa ktorého s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na nadobúdateľa aj práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, vrátane neznámych. Rovnako podľa § 6 ods. 1 písm. j/ mal privatizačný projekt obsahovať určenie právneho nástupcu do práv a záväzkov súvisiacich s privatizovaným majetkom, vrátane neznámych. Súd mal za preukázané, že predmetom vkladu v prospech žalovaného boli nehnuteľnosti, rozvodné zariadenia a siete, s ktorými bezprostredne a nevyhnutne súvisí plnenie práv a záväzkov strán zo zmluvy. V konaní nebolo medzi žalobcom a žalovaným sporné, že práva a záväzky zo zmluvy bezprostredne súviseli s takto privatizovaným majetkom vo vlastníctve žalovaného, a preto tvrdenia žalovaného o tom, že v privatizačnom projekte nie je presná identifikácia práv a záväzkov, nijako nevyvracia zákonnú domnienku prechodu práv a povinností k zmluve podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. Žalovaný sa teda stal zaviazaným zo zmluvy na základe § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., nakoľko s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prešli na nadobúdateľa, žalovaného, aj práva

a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, t. j. práva a záväzky zo zmluvy, a to aj napriek tomu, že Zmluva nebola v privatizačnom projekte priamo uvedená. Keďže práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom, t. j. práva a záväzky zo zmluvy prešli na žalovaného na základe § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. nebolo potrebné sa bližšie zaoberať argumentmi žalovaného, týkajúcich sa Dodatku č. 1 k zápisnici o prevzatí privatizovaného majetku.

Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný nemá postavenie priameho odberateľa.

K takému záveru odvolací súd dospel na základe vyhodnotenia dôkazov, ktoré boli v súdnom konaní vykonané a ktoré boli žalovaným, ako aj žalobcom, navrhnuté na preukázanie, resp. na vyvrátenie tvrdenia o postavení žalovaného ako priameho odberateľa. Súd v tejto súvislosti posudzoval najmä schémy pripojenia žalovaného na sieť žalobcu v rôznych miestach pripojenia, fotodokumentáciu prípojok žalovaného na sieť žalobcu, kúpne zmluvy uzatvorené medzi žalovaným ako dodávateľom a rôznymi odberateľmi, stanoviská Slovenského zväzu výrobcov tepla a MH SR z rokov 2007 ako aj 2009, znalecký posudok súdneho znalca v odbore elektrotechnika, energetika Ing. Jána Kuchára, PhD. z 01. 02. 2009, cenový výmer Okresného úradu Bratislava III č. 25/2002, cenový výmer Okresného úradu Bratislava II č. 13/2011, schému centrálného zásobovania teplom v Bratislave - východ, právny názor Slovenského zväzu bytových družstiev k problematike postavenia subjektu priameho odberateľa z 25. 08. 2009, znalecký posudok č. 6/2009 súdneho znalca v odbore energetika, odvetvie tepelné energetické zariadenia Ing. Mariána Švagrovského, znalecký posudok č. 2/2012 vypracovaný znaleckým ústavom elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave, znalecký posudok č. 6/2011 súdneho znalca v odbore energetika, odvetvie tepelná energetika, vykurovanie a vykurovacie zariadenia Ing. Štefana Szaba.

Odvolací súd sa pri riešení právnej otázky postavenia žalovaného ako priameho odberateľa riadil aj závermi z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 04. 2008 sp. zn. III ÚS 311/2007, z ktorého vyplýva, že nevyhnutným predpokladom právneho záveru, či je žalovaný v postavení priameho odberateľa, je odborné hodnotenie z odboru energetiky. Z tohto hodnotenia majú vyplynúť skutkové zistenia, z ktorých sa dá technicky a skutkovo odvodiť naplnenie znakov priameho odberateľa a to, či má priamy odberateľ, ktorý je podľa § 31 a § 32 zákona č. 70/1998 Z. z. povinný mať uzavretú písomnú zmluvu s dodávateľom, zriadenú tepelnú prípojku a či má odberné tepelné zariadenie a odberné miesto nachádzajúce sa na sekundárnej strane sústavy tepelných zariadení za odovzdávajúcou stanicou a či rozpočítava teplo konečným spotrebiteľom. Až z týchto technických a skutkových odborných zistení, teda súd následne môže urobiť právne závery, aplikujúc príslušné právne normy (najmä zákon o energetike). Súd poukázal na ustanovenie § 31 písm. b/, § 32 ods. 1, § 31 písm. f/, e/, g/, i/ zákona č. 70/1998 Z. z.

Odvolací súd vykonaním listinného dôkazu - znaleckého posudku č. 6/2011 súdneho znalca Ing. J. H. a z ust. § 31 písm. e/ a f/ zákona č. 70/1998 Z. z. zistil, že z definície tepelnej prípojky vyplýva, že jej existenciu podmieňuje verejný rozvod tepla. V zmluvnom vzťahu žalobcu a žalovaného je obchodné miesto na výstupe zo zdroja pre jediného kupujúceho - žalovaného. Obchodný vzťah žalobcu a žalovaného nenapĺňa požiadavku právnej normy na existenciu verejného rozvodu tepla, teda v danom prípade i existenciu tepelnej prípojky. Odvolací súd vyvodil právny záver zo skutkových zistení vykonaných na základe odborného posúdenia, že tá časť tepelnej rozvodnej sústavy, prostredníctvom ktorej žalovaný odoberá teplo od žalobcu, nie je tepelnou prípojkou. Odvolací súd tiež dospel k záveru, že v posudzovanom dodávateľskom vzťahu žalobcu a žalovaného nie je naplnený ani druhý definičný znak priameho odberateľa, pretože miesta, na ktorých žalovaný odoberá teplo od žalobcu, sa nenachádzajú na sekundárnej strane sústavy tepelných zariadení za odovzdávacou stanicou tepla.

Odvolací súd sa zaoberal aj tretím z definičných znakov priameho odberateľa, a to otázkou rozpočítavania tepla konečnému spotrebiteľovi v zmysle § 31 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 70/1998 Z. z. Súd na základe gramatického výkladu zákonom nedefinovaného, ale používaného pojmu rozpočítavania tepla konečným spotrebiteľom dospel k záveru, že proces rozpočítavania nevyhnutne

zahrňuje viacerých konečných spotrebiteľov napojených na jedno odberné miesto, a že ide o proces rozdelenia dodaného tepla, resp. nákladov naň, medzi viacerých konečných spotrebiteľov na základe stanovených kritérií. Takýto výklad podporuje aj smernica Ministerstva financií SR pre určenie podmienok dodávok a cien tepelnej energie, uvedená v prílohe č. 4 výmeru Ministerstva financií č. R-I/1996, ktorá uvedenú problematiku v danom čase bližšie upravovala. Odvolací súd tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/25/2008.

Keďže žalovaný nesplnil dva z troch definičných znakov priameho odberateľa, čo už samotné vylučuje naplnenie definičných znakov priameho odberateľa, odvolací súd preto pre overenie vecnej správnosti právneho záveru súdu prvého stupňa, že žalovaný nie je priamym odberateľom žalobcu, nepotreboval ďalej dokazovať, či žalovaný naplňa tretí z definičných znakov priameho odberateľa - rozpočítavanie tepla konečným spotrebiteľom, je nepochybne vecne správny záver súdu prvého stupňa, že žalovaný v posudzovanom obchodnom vzťahu nie je v postavení priameho odberateľa.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplattenia neuhradených faktúr, ktoré boli zo strany žalobcu vystavené na základe Zmluvy o dodávke a odbere tepla zo dňa 10. 11. 1999. Odvolací súd posúdil záväzkový vzťah uzavretý medzi právnyimi predchodcami účastníkov konania, t. j. zmluvu ako kúpnu zmluvu v zmysle § 409 a nasl. Obchodného zákonníka zhodne ako súd prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné prisvedčiť názoru žalovaného, podľa ktorého nie je dostatočne vymedzený predmet plnenia podľa zmluvy, keďže tento mal byť konkretizovaný až v tzv. ročných zmluvách, k uzavretiu ktorých však nedošlo. V zmysle § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka platí, že ak dohoda zmluvných strán obsahuje podstatné časti zmluvy niektorej zo zmluvných typov upravených v Obchodnom zákonníku, spravuje sa táto dohoda vo zvyšku ustanoveniami Obchodného zákonníka pre príslušný zmluvný typ. Preto ak dohoda účastníkov zmluvy obsahuje podstatné časti kúpnej zmluvy podľa § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka, na zmluvu sa vo zvyšku, ak chýba dohoda zmluvných strán, použijú ustanovenia Obchodného zákonníka o kúpnej zmluve. Pokiaľ v zmluve nie je uvedené konkrétne médium, prostredníctvom ktorého má byť teplo dodané, nespôsobuje to jej neplatnosť pre neurčitosť. V danom prípade sa uplatnia ustanovenia § 420 a nasl. Obchodného zákonníka, nakoľko ide len o vedľajšie dojednanie v kúpnej zmluve, a to o špecifikáciu tovaru, resp. jeho vybavenie na prepravu.

Keďže súd posúdil zmluvu ako typovo zhodnú s kúpnu zmluvou podľa Obchodného zákonníka, absencia akýchkoľvek dojednaní zmluvných strán nad rámec špecifikácie veci, ktorá je predmetom kúpnej zmluvy, určenia jej množstva a druhu, záväzku previesť vlastnícke právo k nej, určenia kúpnej ceny, alebo aspoň spôsobu jej určenia a záväzku zaplatiť ju, nemá žiaden vplyv na platnosť zmluvy. Zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy v zmysle § 409 Obchodného zákonníka, jej predmet neodporuje zákonu, ani ho neobchádza, je dojednaný dostatočne určito a zrozumiteľne. V otázkach priamo neupravených v zmluve, ročných zmluvách a osobitných, najmä odvetvových predpisoch z oblasti energetiky, sa použije subsidiárna úprava obchodnoprávných a občianskoprávných predpisov. Zmluva nadobudla platnosť jej uzavretím a účinnosť dňa 22. 11. 1999 a nebola ukončená pred koncom apríla 2002, t. j. pred uplynutím času rozhodujúceho pre vznik nárokov uplatnených žalobou. Zmluva poskytuje právny základ nárokom uplatnených žalobou.

Sporným medzi účastníkmi konania bol aj spôsob určenia výšky kúpnej ceny za teplo, stanovený v čl. 4 zmluvy a tým aj výška nároku žalobcu. Cena za teplo za rozhodné obdobie roku 2002 sa mala určiť v zmysle bodu 4.4 zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že obsahu zmluvy zodpovedá, a je správny výpočet kúpnej ceny vykonaný žalobcom a doložený na pojednávaní dňa 17. 12. 2004 formou tabuľky po jeho úprave spočívajúcej v odstránení zaokrúhľenia zmluvnej ceny z 210,69 Sk/GJ na 211 Sk/GJ. Zmluvná cena pre rok 2002 vo výške 210,69 Sk/GJ neprekračovala regulovanú cenu pre rok 2002 zhodne účastníkmi uvádzanú vo výške 247,27 Sk/GJ bez DPH, resp. 272 Sk/GJ s DPH 10 %. Odvolací súd tiež preskúmal závery prvostupňového súdu ohľadom priznania úrokov z omeškania, ktoré považoval za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny, vrátane výroku o náhrade trov konania.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 141 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že ich priznal úspešnému žalobcovi.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05. 03. 2014, podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný podaním zo dňa 25. 03. 2014. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave i rozsudok Okresného súdu Bratislava I a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. 11. 2013 č. k. 3Cob/307/2013-1473, ako aj vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 21. 11. 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766.

Žalovaný dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v kontexte s § 237 písm. f/ O. s. p., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 a žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa názoru žalovaného, Krajský súd Bratislava svojim postupom v odvolacom konaní a svojim rozsudkom odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, keďže hneď v úvode je odôvodnenie rozsudku krajského súdu rozporné s § 157 ods. 2 O. s. p., zmätočné a zjavne rozporné so skutkových prebiehom a stavom odvolacieho konania. Odvolací súd konštatuje, že sa v odôvodnení v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a to napriek tomu, že odvolací súd svoje skutkové a právne závery postavil skoro výlučne na jedinom, žalovaným spochybnenom dôkaze, ktorý však predmetom odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vôbec nebol, a to listinný dôkaz, znalecký posudok č. 6/2011 súdneho znalca Ing. J. H.. Rozsudok Krajského súdu Bratislava je v rozpore s právom žalovaného na riadne, správne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku Krajským súdom Bratislava. Odvolací súd vykonal znalecký posudok Ing. Szaba na pojednávaní dňa 13. 11. 2013 v rozpore s § 213 ods. 4 a § 120 ods. 4 O. s. p. Keďže tento listinný dôkaz vykonal odvolací súd na návrh žalobcu a žalobca tento dôkaz neoznačil, ani nepredložil do uznesenia súdu prvého stupňa o skončení dokazovania, ani ho nenavrhol spracovať a vykonať v zmätočnom konaní pred súdom prvého stupňa, konanom po rozhodnutí odvolacieho súdu a žalobca nie je v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. a ani v zmysle § 205a O. s. p. odvolateľom, ani uvedený dôkaz neslúži ako odvolací dôvod podľa § 205a O. s. p. a neboli dané zákonné dôvody pre pripustenie takého dôkazu z iniciatívy žalobcu v odvolacom konaní. Odvolací súd nesprávne a nedostatočne odôvodnil skutočnosť, prečo nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz - znalecké dokazovanie vykonané znalcom FEI STU, najmä ak žalovaný navrhol vykonanie tohto dôkazu aj v prvostupňovom konaní na pojednávaní dňa 24. 11. 2011. Okresný súd Bratislava I uznesením návrh na vykonanie znaleckého dokazovania nepripustil, hoci na uvedené rozhodnutie nebol oprávnený, pretože konal ako nepríslušný súd v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/1/2010-1232 zo dňa 28. 02. 2011 v znení opravného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/1/2010-1387 zo dňa 22. 11. 2012 a rozhodnutie o nepripustení vykonania dôkazu je v rozpore s postupom podľa § 213 ods. 6 O. s. p. Žalovaný považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne z dôvodu, že postup podľa § 213 ods. 6 a 7 O. s. p. umožňuje len vykonanie dôkazu dožiadaným súdom a prezumuje v tomto ohľade aj existenciu samotného aktu dožiadania odvolacieho súdu, resp. aktivitu odvolacieho súdu smerom k prvostupňovému súdu a hlavne nepripúšťa dožiadanému súdu rozhodovať o vykonaní, či nevykonaní dôkazu, keďže zákon nedáva dožiadanému súdu inú možnosť len vykonať dožiadaný dôkaz. V odvolacom konaní však k žiadnemu dožiadaniu na vykonanie dôkazu zo strany odvolacieho súdu nedošlo a ani k vykonaniu dôkazu znaleckým dokazovaním nedošlo a preto je podľa názoru žalovaného uvedený postup odvolacieho aj prvostupňového súdu v rozpore s § 213 O. s. p. a v rozpore s právom žalovaného na spravodlivý a zákonný proces. V celom konaní nebol vôbec ustanovený znalec, ani znalecká organizácia, za účelom posúdenia odborných otázok v konaní, aj keď ide v konaní o náročnú odbornú problematiku, ku ktorej posúdeniu je ako najvhodnejší dokazný prostriedok, formou vypočutia znalca a odvolací súd v rozsudku opiera svoje skutkové a právne závery výhradne o jediný listinný dôkaz, znalecký posudok Ing. H., čo je v rozpore s § 132 O. s. p. Odvolací súd nehodnotil všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, resp. ich nehodnotil vôbec. Pri skutkových a právnych záveroch vôbec nezohľadňoval vzájomne si odporujúce znalecké posudky, Ing. J. a Ing. U.. Odvolací súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom aj tým, že vykonal dokazovanie v rozpore so záverom najmä,

ak zo skutkového a právneho posúdenia vylúčil všetky relevantné dôkazy okrem jediného a pritom tento jediný dôkaz vykonal v rozpore so zákonom a to znaleckým posudkom Ing. H.. Opieraním skutkových a právnych záverov rozsudku výhradne o jediný dôkaz (znalecký posudok Ing. H.) a nezohľadnenie žiadneho iného dôkazu vykonaného v konaní vo vzťahu k skutkovým a právnym záverom, je závažným nedostatkom konania, najmä ak ide o tak odborne náročnú vec na posúdenie ako je uvedené v konaní. Uvedeným postupom odvolací súd pri hodnotení dôkazov porušil ust. § 132 O. s. p., nakoľko nekomparoval a nehodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Podľa názoru žalovaného pripustením vykonania dôkazu znaleckého posudku Ing. H. v odvolacom konaní, napriek tomu, že neboli dané zákonom striktné a taxatívne prezumované dôvody pre pripustenie tohto dôkazu do odvolacieho konania, konal odvolací súd v rozpore s § 213 O. s. p. a odňal tak žalovanému možnosť konať pred súdom.

V konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ O. s. p. tiež tým, že odvolací súd porušil právo žalovaného na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Krajský súd Bratislava neodôvodnil riadnym a presvedčivým spôsobom prečo neprihliadol pri hodnotení dôkazov na dôkazy svedčiace v prospech žalovaného - znalecký posudok FEI STU, rozhodnutie MH SR a vyjadrenie Zväzu výrobcov tepla a len formalistický konštatoval absenciu dôveryhodnosti dôkazu bez hlbšej vlastnej úvahy súdu, či posúdenia dôkazu samotného. Znalecký ústav elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave je v súčasnosti jediným, Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pravidelne poverovaným ústavom Slovenskej republiky k vykonávaniu odborných skúšok znalcov v znaleckom odbore energetika. Znalecký ústav elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave je zároveň metodickým centrom znalcov znaleckého odboru 120000 energetika. Čiže aj z tohto hľadiska nemôže byť žiadna pochybnosť o odbornosti znaleckého ústavu elektrotechniky a informatiky FEI STU v Bratislave v odbore energetika, ako aj o oprávnenosti a kompetentnosti vypracovať Znalecký posudok č. 2/2012.

V konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ O. s. p., ako aj k porušeniu zásad v ustanovených v druhej hlave v siedmom oddieli Ústavy Slovenskej republiky, predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd z dôvodu, že odvolací súd nezrušil rozsudok súdu prvého stupňa po rozhodnutí dovolacieho súdu, hoci na to bol povinný podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Krajský súd Bratislava svojím postupom v odvolacom konaní a svojím rozsudkom odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení konštatoval, že dovolací súd sa stotožnil s názorom dovolateľa, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odvolací súd uvedené pochybenie súdu prvého stupňa nenapravil a sám sa dopustil ďalšieho obdobného procesného pochybenia. Odvolací súd namiesto toho, aby rozsudok Okresného súdu Bratislava I zrušil, nakoľko tu bol daný odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., rozsudok Okresného súdu Bratislava I potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd tak odňal žalovanému právo na prejedanie veci v dvojinstančnom súdnom konaní, ktoré mu garantuje Občiansky súdny poriadok. Skutočne, že odvolací súd zrušil len zjavne vadne vydaný rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/97/2002-1263 zo dňa 24. 11. 2011 pre absenciu príslušnosti súdu prvého stupňa konať vo veci, ale nezrušil aj pôvodný rozsudok Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 25Cb/97/2002-766 zo dňa 21. 11. 2008 hoci bol podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. povinný zrušiť aj tento pôvodný rozsudok Okresného súdu Bratislava I pre existenciu väd prvostupňového konania, potvrdených v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, znamená závažné porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane a základných ľudských práv a slobôd a odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom, keďže odvolací súd svojím nezákonným postupom odobral žalovanému právo na riadny opravný prostriedok v tomto konaní. Skutočnosť, že odvolací súd potvrdil pôvodný rozsudok Okresného súdu Bratislava I v prípade, keď boli preukázateľne dané, odvolaním žalovaného napadnuté a Najvyšším súdom Slovenskej republiky potvrdené také vady konania, ktoré podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ukladajú odvolaciemu súdu povinnosť takýto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť, je každý iný postup odvolacieho súdu v rozpore s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, porušujúc základné právo účastníka konania na spravodlivý proces a musí byť považovaný za dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa názoru žalovaného postupom odvolacieho súdu, vychádzajúc z postupu prvostupňového súdu,

došlo k porušeniu základného práva účastníka konania - žalovaného na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a zároveň k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p. na základe čoho je podľa názoru žalovaného potrebné rozsudok Krajského súdu Bratislava, ako aj pôvodný rozsudok Okresného súdu Bratislava I, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 02. 05. 2014. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol z dôvodu, že dovolanie nie je prípustné. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca zároveň s podaním vyjadrenia oznámil dovolaciemu súdu uskutočnenie cezhraničného zlúčenia spoločnosti PPC Energy Group s. r. o., so sídlom Magnetová 12, 831 04 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 35 696 168 zapísanej v obchodnom registri vedenom Okresným súdom Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 92089/B so spoločnosťou PAROPLYN HOLDINGS LIMITED, so sídlom Agias Fylaxeos & Polygnostou, 212, C&I CENTRUM BUILDING, 2nd floor, 3082, Limassol, Cypruská republika, registrovaná Ministerstvom obchodu, priemyslu a cestovného ruchu, Oddelením registrátora spoločností a konkurzného správcu, registračné číslo: HE 113741, v dôsledku ktorého spoločnosť PPC Energy Group s. r. o. zanikla zlúčením a univerzálnym právnym nástupcom žalobcu sa stala spoločnosť PAROPLYN HOLDINGS LIMITED.

Z výpisu pôvodného žalobcu PPC Energy Group s. r. o. z obchodného registra je zrejmé, že ku dňu 17. 12. 2013 bolo Okresnému súdu Bratislava I, obchodnému registru, v zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. g/ zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, riadne oznámené, že sa PPC Energy Group s. r. o. podieľa na cezhraničnom zlúčení s PAROPLYN HOLDINGS LIMITED.

Predmetné cezhraničné zlúčenie bolo schválené rozhodnutím príslušného Okresného súdu Limassol, Cypruská republika, č. žiadosti 150/2014 dňa 08. 04. 2014. Deň vydania tohto rozhodnutia je zároveň dňom nadobudnutia účinnosti tohto cezhraničného zlúčenia (následný výmaz zo slovenského obchodného registra má už len deklaratórny účinok). V tento deň sa zároveň spoločnosť PAROPLYN HOLDINGS LIMITED stala účastníkom tohto konania na strane žalobcu. V tento deň sa právny nástupca spoločnosti PPC Energy Group s. r. o. stal automaticky účastníkom dovolacieho konania. Žalobca navrhol v zmysle § 107 ods. 4, aby v dôsledku účinnosti uvedeného cezhraničného zlúčenia pokračoval so spoločnosťou PAROPLYN HOLDINGS LIMITED.

Žalovaný vytýkal odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozsudku z dvoch dôvodov a to tým, že odvolací súd, podľa jeho názoru, postavil právne závery výlučne na jedinom dôkaze - znaleckom posudku Ing. J. H., ktorý však nebol súčasťou odôvodnenia súdu prvého stupňa a nezohľadnil žiadny iný dôkaz svedčiaci v prospech žalovaného - znalecký posudok FEI STU Bratislava, rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a vyjadrenie Zväzu výrobcov tepla. Podľa žalovaného uvedeným postupom odvolací súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov podľa ust. § 132 O. s. p., nakoľko nekomparoval a nehodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a prijatým záverom, len z jedného dôkazu urobil svoje rozhodnutie nepresvedčivým.

Na námietku, že odvolací súd argumentoval aj znaleckým posudkom Ing. J. H. napriek tomu, že použil tzv. skrátené odôvodnenie podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., žalobca uviedol, že pri použití tzv. skráteného odôvodnenia odvolací súd nemusí opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvého stupňa, ale stačí, ak sa obmedzí na konštatovanie správnosti rozhodnutia, prípadne doplní ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti. Súd si v danom prípade osvojil závery súdu prvého stupňa a na zdôraznenie ich správnosti doplnil ďalšie dôvody a v takomto kontexte je podľa žalobcu aj potrebné rozumieť argumentácii odvolacieho súdu, ohľadom znaleckého posudku Ing. J. H.. Skutočnosť, že odvolací súd neopakoval argumenty, ktoré boli prezentované v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa, a spomína ďalšie, v rozsudku súdu prvého stupňa nespomenuté argumenty, ktoré si neprotirečia s argumentmi

súdu prvého stupňa, tak neznamená, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Odvolací súd týmto postupom len využil právo, ktoré mu priznáva zákon, konkrétne ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Žalovaný takisto namietal nenariadenie znaleckého dokazovania znalcom FEI STU Bratislava, ako to navrhoval už v konaní na súde prvého stupňa. Ako však sám žalovaný konštatuje vo svojom dovolaní odvolací súd vykonal na jeho návrh listinný dôkaz - znalecký posudok vypracovaný znaleckým ústavom FEI STU Bratislava. Žalovaný tak na jednej strane namieta, že nebolo nariadené znalecké dokazovanie znalcom FEI STU Bratislava a na druhej strane priznáva, že odvolací súd vykonal ním navrhnutý dôkaz - znalecký posudok FEI STU Bratislava (vypracovaný na jeho objednávku). Žalobca tak nerozumie, aký význam by malo nariadenie znaleckého dokazovania znalcom FEI STU Bratislava, keďže znalecký posudok ním vypracovaný bol súdom už vykonaný. Čo sa týka nariadenia znaleckého dokazovania iným znalcom, žalobca uviedol, že odvolací súd sa s návrhom na vykonanie znaleckého posudku jasne vysporiadal vo svojom odôvodnení. Podľa názoru žalobcu nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka konania nie je postupom, ktorým by mu súd odnímal možnosť konať pred súdom, pretože rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť len k jeho nesprávnym skutkovým záverom, nie však k zmätočnosti rozhodnutia.

Žalobca poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom týkajúceho sa vykonania dokazovania prvostupňovým súdom s poukazom na ust. § 213 ods. 6 O. s. p. Dokazovanie nemusí vykonávať odvolací súd priamo, ale tiež súd prvého stupňa, a takisto aj dožiadaný súd. Žalovaný v dovolaní tvrdil, že takémuto dokazovaniu malo predchádzať dožiadanie, resp. procesná aktivita smerujúca k prvostupňovému súdu. K tejto námietke žalobca uviedol, že ak by aj konanie trpelo takouto vadou, rozhodne by takáto vada nemohla prívodiť odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom.

Čo sa týka vykonania dôkazu - znaleckého posudku Ing. J. H., žalovaný namietal, že jeho vykonanie bolo v rozpore s ust. § 213 ods. 4 a ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Uviedol, že tento listinný dôkaz vykonal odvolací súd na návrh žalobcu a žalobca tento dôkaz neoznačil do uznesenia súdu prvého stupňa o skončení dokazovania, pričom žalobca nie je odvolateľom, takže nemožno postupovať podľa ust. § 205a O. s. p.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že uvedený dôkaz nemohol bez svojej viny predložiť v konaní na súde prvého stupňa, keďže znalecký posudok bol vypracovaný neskôr, a to znalcom ustanoveným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 29Cb/68/2003, čo spôsobilo jeho prípustnosť ako dôkazu v odvolacom konaní v zmysle ust. § 213 ods. 4 v spojení s ust. § 205a ods. 1 písm. d/ O. s. p. Žalovaný namietal, že takýto dôkaz môže navrhnúť len odvolateľ, avšak takýto výklad odporuje samotnému zneniu ust. § 205a O. s. p., ktorý v niektorých prípadoch ustanovuje práva výlučne odvolateľovi a v iných zase účastníkom konania ako takým. Napríklad v prípade písm. c/ tohto ustanovenia sa právo priznáva výlučne odvolateľovi, ale v prípade písm. d/, ktoré sa vzťahuje aj na vykonaný znalecký posudok Ing. Štefana Szaba, sa právo priznáva účastníkom konania, t. j. nielen odvolateľovi. Žalobca tak mal právo predložiť tento dôkaz aj v odvolacom konaní a súd mal právo ho vykonať.

Podľa názoru žalobcu súd riadne odôvodnil svoj rozsudok ohľadom hodnotenia dôkazu - znaleckého posudku FEI STU Bratislava a tiež vyjadreniami Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a Zväzu výrobcov tepla.

Žalovaný argumentoval v dovolaní, že odvolací súd sa neriadil uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd uvedené pochybenie súdu prvého stupňa nenapravil a sám sa dopustil ďalšieho obdobného procesného pochybenia. Podľa názoru žalobcu, vada vytýkaná dovolacím súdom bola napravená v odvolacom konaní, účastníci mali možnosť sa oboznámiť a vyjadriť k dôkazom v rámci opätovného dokazovania pred prvostupňovým súdom, ktorého dokazovanie si odvolací súd po oprávnom uznesení osvojil ako dokazovanie v odvolacom konaní. Nebol preto daný dôvod na zrušenie prvostupňového

rozhodnutia, nakoľko by to neodrážalo súčasný procesný stav v prejednávanej veci. Rozhodujúca časť odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Najvyšším súdom Slovenskej republiky však konštatovanie o vadách rozhodnutia súdu prvého stupňa neobsahuje a možnosťou vrátenia veci súdu prvého stupňa sa vôbec nezaoberá. Z uvedeného je tak zrejmé, že nebol dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa ani v nadväznosti na závery dovolacieho súdu. Pred vydaním napadnutého rozhodnutia sa v odvolacom konaní uskutočnilo niekoľko pojednávaní, na ktorých sa mohol žalovaný vyjadrovať k predmetu konania a jednotlivým dôkazom. Preto žalobca považuje dovolanie žalovaného za neodôvodnené. Tiež mal žalobca za to, že nie je naplnený dôvod na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

Vyjadrenie k dovolaniu bolo žalovanému doručené dňa 05. 06. 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) v zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

V prvom rade dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave znie v prospech pôvodného žalobcu - spoločnosť PPC Energy Group s. r. o., so sídlom Magnetová 12, 831 04 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 35 696 168, zapísanej ku dňu vydania rozhodnutia odvolacím súdom v obchodnom registri, vedenom Okresným súdom Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 92089/B. Z listinných dôkazov vyplýva, že došlo k uskutočneniu cezhraničného zlúčenia spoločnosti PPC Energy Group s. r. o., so sídlom Magnetová 12, 831 04 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 35 696 168, zapísanej v obchodnom registri vedenom Okresným súdom Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 92089/B so spoločnosťou PAROPLYN HOLDINGS LIMITED, so sídlom Agias Fylaxeos & Polygnostou, 212, C&I CENTER BUILDING, 2nd floor, 3082, Limassol, Cypruská republika, registrovaná Ministerstvom obchodu, priemyslu a cestovného ruchu, Oddelením registrátora spoločnosti a konkurzného správcu, registračné číslo: HE 113741, v dôsledku ktorého spoločnosť PPC Energy Group s. r. o. zanikla zlúčením a univerzálnym právnym nástupcom žalobcu sa stala spoločnosť PAROPLYN HOLDINGS LIMITED. Z výpisu pôvodného žalobcu PPC Energy Group s. r. o. z obchodného registra je zrejmé, že ku dňu 17. 12. 2013 bolo Okresnému súdu Bratislava I, obchodnému registru zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. g/ zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov riadne oznámené, že sa PPC Energy Group s. r. o. podieľa na cezhraničnom zlúčení s PAROPLYN HOLDINGS LIMITED, dôkazom čoho je výpis PPC Energy Group s. r. o. z obchodného registra. Predmetné cezhraničné zlúčenie bolo schválené rozhodnutím príslušného Okresného súdu Limassol, Cypruská republika č. žiadosti 150/2014 dňa 08. 04. 2014. Deň vydania tohto rozhodnutia je dňom nadobudnutia účinnosti tohto cezhraničného zlúčenia. V tento deň sa spoločnosť PAROPLYN HOLDINGS LIMITED stala účastníkom tohto konania na strane žalobcu a spoločnosť PAROPLYN HOLDINGS LIMITED sa stal účastníkom dovolacieho konania. V dôsledku účinnosti uvedeného cezhraničného zlúčenia, dovolací súd s poukazom na ust. § 107 ods. 4 O. s. p. pokračoval v konaní so spoločnosťou PAROPLYN HOLDINGS LIMITED.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť a predstavujú res iudicata.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov Občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. V súlade s povahou dovolacieho konania a výnimočnosťou dovolania tento mimoriadny opravný prostriedok, nielenže nie je v Občianskom súdnom poriadku normatívne upravený

ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť (súdmi, účastníkmi) vnímaný ako „skryté odvolanie“. Zo zásadne odlišnej povahy a účelu riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov vyplýva nevyhnutnosť zásadne odlišných prístupov a postojov súdu pri aplikácii ustanovení zákona upravujúcich prípustnosť odvolania a dovolania. Pokiaľ by sa v praxi napriek tomu nedostatočne zohľadňovala mimoriadna podstata dovolania a pokiaľ by sa pri posudzovaní jeho procesnej prípustnosti v prípadoch prejednávanych dovolacím súdom vyskytovali také pristupy, interpretačné náhľady a právne postoje, ktoré sú inak typické pri skúmaní prípustnosti riadnych opravných prostriedkov a v dôsledku toho by sa v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku zohľadňoval účel a cieľ typicky sledovaný riadnymi opravnými prostriedkami, mohlo by to viesť až k možnosti deformovaného nazerania na dovolanie a dovolacie konanie ako celok; takéto nazeranie by sa dostávalo do rozporu s jedným zo základných a ťažiskových princípov právneho štátu - princípom právnej istoty. Dovolací súd musí tejto možnosti predchádzať dôsledným rešpektovaním podstaty a výnimočnej povahy dovolania.

V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 až 4 O. s. p. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Prípustnosť dovolania žalovaného z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva. Napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), dovolací súd v tejto veci - k jej samotnému meritu - dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.); v zrušujúcom uznesení z 28. februára 2011 č. k. 3Obdo/1/2010-1232. Najvyšší súd Slovenskej republiky vytkol odvolaciemu súdu procesnú nesprávnosť a nedostatky odôvodnenia rozsudku. Napokon treba uviesť, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.

Dovolanie žalovaného by v okolnostiach daného prípadu mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, podávať návrhy). To, či bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v odvolacom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa, pritom nie je rozhodujúce. V prípade existencie tejto vady, súd nerešpektuje procesné práva účastníka a aj napriek tomu vydá rozhodnutie.

Aká možnosť konať pred súdom sa musela účastníkovi odňať, akým spôsobom, ani v akom rozsahu, zákon bližšie nešpecifikuje. Z tohto dôvodu možno predmetný dôvod dovolania vzťahovať na najrôznejšie situácie, tieto situácie je potrebné posudzovať vždy individuálne. Zákon však výslovne trvá na tom, že k odňatiu možnosti konať pred súdom muselo dôjsť postupom súdu.

V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Bratislava I na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vydal vo veci rozsudok zo dňa 21. novembra 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný podaním zo dňa 29. 12. 2008 s vymedzenými dôvodmi odvolania. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 11. novembra 2009 č. k. 3Cob/71/2009-1182 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 21. novembra 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 28. februára 2011 č. k. 3Obdo/1/2010-1232 rozsudok odvolacieho súdu a uznesenie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania z 18. novembra 2009 č. k. 3Cob/71/2009-1195 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Týmto uznesením dovolacieho súdu nebol zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 21. novembra 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766. Napriek tomu, aj chybou dovolacieho súdu, ktorý zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ale vec nevrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, ale vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie Okresný súd Bratislava I po vrátení veci dovolacím súdom opätovne vo veci konal, vykonal dokazovanie a opätovne vo veci rozhodol a to rozsudkom z 24. 11. 2011 č. k. 25Cb/97/2002-1263. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením zo dňa 22. novembra 2012 pod č. k. 3Obdo/1/2010-1387 opravil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2011 č. k. 3Obdo/1/2010-1232 tak, že časť výroku uznesenia a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, nahradil znením ... a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň uviedol, že výrok uznesenia po oprave správne znie: napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a uznesenie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania z 18. novembra 2009 č. k. 3Cob/71/2009-1195 zrušuje a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Po vydaní opravného uznesenia Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22. 03. 2013 pod č. k. 2Cob/136/2012-1390 rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/97/2002-1263 zo dňa 24. 11. 2011 zrušil. Odvolací súd v tomto uznesení konštatoval, že po rozhodnutí dovolacieho súdu č. k. 3Obdo/1/2010-1232 zo dňa 28. 02. 2011 v znení opravného uznesenia č. k. 3Obdo/1/2010-1387 zo 22. 11. 2012 mal v konaní pokračovať odvolací súd a nie súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa mal po doručení rozhodnutia dovolacieho súdu predložiť vec odvolaciemu súdu na opätovné rozhodnutie o odvolaní žalovaného na č. l. 778. Keďže v ďalšom konaní pokračoval súd prvého stupňa a vyhlásil rozsudok č. k. 25Cb/97/2002-1263 zo dňa 24. 11. 2011 došlo v konaní k vade, ktorá mala za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Znemožnilo sa najmä žalovanému realizovať jeho právo na prejednanie podaného odvolania na č. l. 778 v riadnom odvolacom konaní pred odvolacím súdom a došlo k odňatiu možnosti konať a brániť sa proti podanému odvolaniu pred odvolacím súdom aj žalobcovi. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v danom štádiu konania nemal byť vyhlásený a preto tento rozsudok zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Následne súd prvého stupňa predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 25Cb/97/2002-766 zo dňa 21. 11. 2008. Odvolací súd nariadil vo veci pojednávanie dňa 13. 11. 2013 a 27. 11. 2013, na ktorom vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/97/2002-766 z 21. novembra 2008. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalovaný, ktorý odôvodnil toto dovolanie poukazom na ust. § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p. Konkrétne, že postupom súdov bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že rozsudkom zo dňa 27. 11. 2013 č. k. 3Cob/307/2013-1473 Krajský súd v Bratislave preskúmaval rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 25Cb/97/2002-766 a nie rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/97/2002-1263. Jeho povinnosťou bolo opätovne posúdiť odvolacie dôvody žalovaného uvedené v odvolaní zo dňa 29. 12. 2008 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. 11. 2008 č. k. 25Cb/97/2002-766 (odvolanie na č. l. 778 až 807) a vo veci vydať rozhodnutie zodpovedajúce kritériám ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Dovolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 28. februára 2011 pod č. k. 3Obdo/1/2010-1232 konštatoval, že povinnosťou súdu v konaní je postupovať tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.). Medzi jedno zo základných procesných práv účastníka Občianskeho súdneho konania patrí právo navrhovať dôkazy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k dôkazom, ktoré sa vykonali. Podmienky, aby účastník mal efektívnu možnosť uvedené práva využiť, musí vytvoriť súd. Spôsob akým sa to má stať, závisí na konkrétnych okolnostiach prípadu a procesnej situácii. Postup súdu prvého stupňa uvedeným požiadavkám nezodpovedal. Žalobca totiž doručil súdu prvého stupňa dňa 14. novembra 2008 podanie, ktorým okrem vyjadrenia k predchádzajúcemu podaniu žalovaného a k niektorým meritórnym konaniam sporu navrhol aj vykonanie ďalších dvoch dôkazov. Navrhol vykonanie dokazovania listinami, ktoré k podaniu pripojil. Okrem nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III ÚS 311/07 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obdo/32/2008, ktoré mal k dispozícii aj žalovaný, takže mu museli byť známe, predložil ďalších sedem listín. Podanie, vrátane pripojených listín, súd doručil žalovanému krátkou cestou na pojednávaní dňa 21. novembra 2008, na ktorom rozhodol rozsudkom. Žalobca žiadal pojednávanie odročiť, aby sa mohol oboznámiť s podaním žalobcu a so šiestimi novými dôkazmi (listinami) a po technickej stránke ich posúdiť. Zároveň navrhol vykonať dokazovanie, okrem iných fotodokumentáciou a nákresmi tepelnej prípojky, tepelných odberných zariadení meračov na preukázanie, že ma postavenie priameho odberateľa. Uvedené dôkazy sa nachádzajú v archíve žalovaného a v archíve jeho právneho predchodcu, preto uviedol, že potrebuje čas na ich zadováženie. Súd prvého stupňa návrhu nevyhovel, pojednávanie neodročil a na pojednávaní vyhlásil rozsudok. Podľa názoru dovolacieho súdu prejednávajú vec, vzhľadom na jej predmet, možno hodnotiť ako skutkovo zložitú a právne náročnú. Z priebehu konania a jeho doterajšieho výsledku, ako kľúčová pre spôsob stanovenia ceny žalovaným odobratého (prípadne i neodobratého) tepla, sa javí otázka postavenia žalovaného ako odberateľa teda, či má postavenie priameho odberateľa podľa § 31 písm. b/ zákona č. 70/1998 Z. z. K objasneniu uvedenej otázky, tak ako už uviedol dovolací súd, zrejme slúžili predovšetkým dve zo žalovaných z predložených listinných dôkazov. Ide o list - stanovisko Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 15. februára 2007 k niektorým ustanoveniam zákona o energetike, adresovaný zástupkyňi žalobcu a odborné stanovisko Slovenského Zväzu výrobcov tepla z 11. mája 2007. V oboch prípadoch ide o pomerne rozsiahle listiny s odborným technicko-právnym obsahom. Význam uvedených dôkazov pre rozhodnutie súdu prvého stupňa bol zrejmý z jeho odôvodnenia rozsudku, v ktorom uviedol, že si ich osvojil a považoval z nich za preukázané, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi nevystupoval ako priamy odberateľ. Obe listiny boli pre žalovaného nové a ich obsah mu bol neznámy. Bez ohľadu na to, či tieto listinné dôkazy boli vykonané predpísaným spôsobom, prečítaním na pojednávaní (žalovaný tvrdil, že nie), bez dôkladného oboznámenia sa s ich obsahom a posúdenia jeho významu, žalovaný k nim nemohol zaujať kvalifikované stanovisko, vyjadriť sa k nim a zvoliť ďalší postup v konaní. O potrebe umožniť žalovanému podrobnejšie oboznámenie sa s uvedeným stanoviskom pre kvalifikovanú reakciu na ne, svedčia aj nové stanoviská uvedených inštitúcií z 30. apríla 2009 (MH SR) a z 01. apríla 2009 (SVT). Vzhľadom na uvedené, bolo podľa názoru dovolacieho súdu namieste pojednávanie odročiť a žalovanému tak umožniť, aby sa s obsahom listín bližšie oboznámil a mohol posúdiť ich zmysel a význam pre konanie. Tým, že tak súd prvého stupňa neurobil, žalovaný nemohol efektívne využiť svoje právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Dovolací súd sa tiež stotožnil s názorom dovolateľa, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd uvedené pochybenie súdu prvého stupňa nenapravil a sám sa dopustil ďalšieho obdobného procesného pochybenia. Žalovaný po podaní odvolania, podaním doručeným odvolaciu súdu 01. júna 2009, doložil do spisu nové stanoviská MH SR a SZ VT, v ktorých zaujímajú k otázke postavenia žalovaného ako priameho odberateľa, odlišné stanovisko ako v pôvodných stanoviskách s vysvetlením, že pôvodné stanovisko zaujímali len k všeobecne podaným otázkam bez toho, aby mali k dispozícii podklady a bez vzťahu ku konkrétnemu prípadu. Odvolací súd na pojednávaní 21. októbra 2009 oboznámil obsah spisu a predchádzajúceho konania na súde prvého stupňa. Podľa obsahu zápisnice vykonal na návrh žalovaného dokazovanie znaleckým posudkom znalca Ing. Jána Kuchára, vypracovaným na objednávku žalovaného a na návrh žalobcu znaleckým posudkom Ing. Mariána Švagrovského, objednaným žalobcom. Pojednávanie odročil na vyhlásenie rozsudku bez toho, aby vykonal ďalšie dokazovanie. Dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 28. februára 2001 konštatoval, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa na základe rovnakého

skutkového zistenia a s ním spojeného právneho záveru. K záveru o správnosti rozhodnutia dospel napriek tomu, že dôkaz, z ktorého súdu dospel k rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, (navyše jediný dôkaz) nepovažoval za dostatočne preukázaný pre uvedené skutkové zistenie a bez toho, aby pre svoj skutkový záver mal podklad vo vykonanom dokazovaní, urobenom procesne predpísaným spôsobom. Žalovaný nemal možnosť uplatniť svoje procesné práva, ktoré mu umožňujú procesným predpisom dovolaným spôsobom ovplyvňovať priebeh konania a jeho výsledok. Dovolací súd v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že odvolací súd tým, že neodstránil pochybenia, ktorých sa dopustil súd prvého stupňa v popísanej procesnej situácii, potvrdil jeho rozsudok bez toho, aby v odvolacom konaní vykonal dokazovanie a rozhodnutím, ktorého odôvodnenie nespĺňa požiadavky spravodlivého súdneho procesu, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, čím zaťažil konanie vadou, ktorá podľa § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá prípustnosť dovolania. Preto napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Z výroku tohto rozhodnutia však vyplýva, že vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa napriek tomu, že jeho rozsudok nebol dovolacím súdom zrušený, nariadil vo veci pojednávanie dňa 24. 11. 2011, na ktorom vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi. Opätovne poučil účastníkov konania a podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a vyhlásil ďalší rozsudok pod č. k. 25Cb/97/2002-1263.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že po rozhodnutí dovolacieho súdu dňa 28. februára 2011 č. k. 3Obdo/1/2010-1232 mal súd prvého stupňa predložiť vec Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Tým, že vo veci konal, nariadil pojednávanie a opätovne rozhodol rozsudkom, napriek tomu, že jeho predchádzajúce rozhodnutie nebolo zrušené, došlo k nesprávnemu postupu súdu. Postup súdu prvého stupňa nebol v súlade s O. s. p. a preto došlo k porušeniu práv účastníka na spravodlivý súdny proces a teda aj k vade konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p.

K porušeniu práva účastníka na spravodlivý proces došlo aj postupom odvolacieho súdu, ktorý konanie pred súdom prvého stupňa po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. februára 2011 považoval za vykonanie dokazovania v zmysle § 213 ods. 6 O. s. p.

Podľa ust. § 213 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. V danom prípade teda tak, ako ho zistil súd prvého stupňa do rozsudku na č. l. 766.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O. s. p.).

Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4 O. s. p.).

Odvolací súd môže doplniť dokazovanie aj vykonaním ďalších dôkazov, ktoré nenavrhli účastníci konania, za podmienok uvedených v § 120 ods. 1 v tretej vete, alebo pri zisťovaní väd konania podľa § 212 ods. 3. Ak ide o konanie podľa § 120 ods. 2, odvolací súd vždy sám doplní dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, aj keď to účastníci nenavrhli, ak ich nevykonal súd prvého stupňa (§ 213 ods. 5 O. s. p.).

Dokazovanie podľa odsekov 4 a 5 vykoná odvolací súd sám, alebo prostredníctvom súdu prvého stupňa, alebo dožiadaného súdu (§ 213 ods. 6 O. s. p.).

Ak odvolací súd vykoná dokazovanie podľa ods. 6 prostredníctvom súdu prvého stupňa, súd prvého stupňa vykoná dokazovanie podľa pokynov odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa podľa potreby rozhodne aj podľa § 139 a § 141. Ak v súvislosti s vykonaním dokazovania je podané proti jeho uzneseniu odvolanie, vec predkladá odvolaciemu súdu až po vykonaní nariadeného dokazovania (§ 213 ods. 7 O. s. p.).

Tým, že je odvolanie konštruované ako opravný prostriedok bez možnosti prednášania nových skutočností a nových dôkazov (okrem niektorých zákonných výnimiek) platí, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Znamená to teda, že by sa už v odvolacom konaní v zásade nemalo vykonávať dokazovanie. Z tejto zásady zákon pripúšťa tri výnimky, ktoré umožňujú, aby aj odvolací súd mohol v rámci odvolacieho konania vykonávať dokazovanie. Prvá výnimka oprávňuje odvolací súd na to, aby v potrebnom rozsahu opakoval dokazovanie. Druhá výnimka oprávňuje odvolací súd na to, aby doplnil dokazovanie. Znamená to, že odvolací súd môže vykonať len také dôkazne prostriedky, ktoré súd prvého stupňa vôbec nevykonával. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vtedy, ak sú súčasne splnené tri zákonné podmienky a to, že účastník navrhol v konaní na súde prvého stupňa vykonanie určitého dôkazného prostriedku, súd prvého stupňa navrhnutý dôkazný prostriedok z akéhokoľvek dôvodu nevykonával a účastník navrhol vykonanie toho istého dôkazného prostriedku aj v rámci odvolacieho konania. V druhom prípade môže odvolací súd doplniť dokazovanie iba za podmienky, že odvolanie smeruje proti rozsudku alebo proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo vo veci samej a súčasne účastník až v odvolacom konaní navrhne vykonanie určitého dôkazného prostriedku. Musí ísť teda o nový dôkazný prostriedok, ktorý nebol pred súdom prvého stupňa vôbec uplatnený. Okrem týchto podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne, musí byť splnená ešte aspoň jedna z nasledujúcich podmienok: a to dôkazný prostriedok sa týka podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, alebo obsadenia súdu, alebo dôkazný prostriedok má preukázať, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo účastník nemohol bez svojej viny dôkazný prostriedok označiť, alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, alebo odvolateľ nebol riadne poučený o tom, že všetky dôkazne prostriedky musí predložiť, alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, resp. ak sa nenariaďuje pojednávanie, tak najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože inak sa už na ne neskôr nebude prihliadať. V treťom prípade môže odvolací súd doplniť dokazovanie iba za podmienky, že smeruje proti uzneseniu, ktorým sa nerozhodlo vo veci samej a súčasne účastník až v odvolacom konaní navrhne vykonanie určitého dôkazného prostriedku. Musí ísť teda o nový dôkazný prostriedok, ktorý nebol pred súdom prvého stupňa vôbec uplatnený. Napokon tretia výnimka tiež oprávňuje odvolací súd na to, aby doplnil dokazovanie, t. j., aby vykonával také dôkazne prostriedky, ktoré neboli vykonané v konaní na súde prvého stupňa.

Dovolací súd konštatuje, že v tejto časti je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Z jeho odôvodnenia nevyplýva, prečo v odvolacom konaní vykonával dokazovanie, prečo prihliadal na skutočnosť a dôkazy uplatnené v odvolacom konaní napriek poučeniu účastníkov konania podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Nie je zrejmé z neho, prečo súd dopĺňal dokazovanie napriek tomu, že v rozhodnutí konštatoval, že potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa, podľa § 219 O. s. p., keďže ho považoval za vecne správne, pričom pod vecnou správnosťou treba rozumieť aj správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a súčasne aj vydanie rozhodnutia v súlade s ustanoveniami procesného práva. Dovolací súd dospel teda k záveru, že v tejto časti napadnutý rozsudok krajského súdu nespĺňa kritéria kvality odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré plynú zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Dovolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného uvedeného v dovolaní, že odvolací súd nesprávne konanie pred súdom prvého stupňa po zrušujúcom uznesení Najvyšším súdom Slovenskej republiky považoval za vykonanie dokazovania v zmysle § 213 ods. 6 O. s. p., t. j. prostredníctvom súdu prvého stupňa, a teda za súladné s procesným postupom. S poukazom na ust. § 213 ods. 6 a 7 O. s. p. doplnenie dokazovania môže odvolací súd vykonať buď sám, alebo prostredníctvom súdu prvého stupňa, alebo prostredníctvom dožiadaného súdu. Ak v rámci odvolacieho konania vykoná dokazovanie súd prvého stupňa, či už zopakovaním alebo doplnením dôkazných prostriedkov, je súd prvého stupňa povinný postupovať podľa pokynov odvolacieho súdu. Znamená to, že odvolací súd by mu mal vymedziť najmä, nie len konkrétne, ktoré dôkazné prostriedky má vykonať, ale súčasne by mu mal vymedziť aj rozsah skutočností, ktoré majú byť pri každom dôkaznom prostriedku predmetom dokazovania. Nedá sa vylúčiť ani vymedzenie konkrétnych otázok, ktoré majú byť položené svedkovi, resp. znalcovi. V danom prípade odvolací súd nevydal žiaden pokyn súdu prvého stupňa. Nevymedzil

mu, ktoré dôkazné prostriedky má vykonať, ani rozsah skutočností, ktoré mali byť pri každom dôkaznom prostriedku predmetom dokazovania. Preto bol postup odvolacieho i prvostupňového súdu v rozpore s právom účastníka na spravodlivý proces. Okresný súd Bratislava I po vydaní uznesenia Najvyšším súdom Slovenskej republiky konal bez pokynu, či inštrukcie odvolacieho súdu, v rozpore s ust. § 213 ods. 6 O. s. p. Nemožno preto dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa po zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovať za vykonané v odvolacom konaní, keďže sa na ich vykonaní odvolací súd nepodieľal. Postupom súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu došlo po rozhodnutí Najvyšším súdom Slovenskej republiky zo dňa 28. februára 2011 k porušeniu princípu rovnosti zbraní, ktorý vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca. Tiež bolo porušené právo na kontradiktórne konanie, ktoré znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim a tiež došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že postupom odvolacieho súdu i postupom prvostupňového súdu došlo k porušeniu základného práva účastníka konania na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a zároveň k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.

Z vyššie uvedených dôvodov zrušil Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave i rozsudok Okresného súdu Bratislava I a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 243 O. s. p. v spojení s § 243b O. s. p.) Vzhľadom na dôvod zrušenia sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom konaní súd prvého stupňa opätovne zistí skutkový stav, vykoná dokazovanie v súlade s ustanoveniami O. s. p. o dokazovaní, dôkazy vyhodnotí jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, preskúma argumenty oboch účastníkov, vec právne posúdi a rozsudok odôvodní v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.